

Той занесъл вѣсть таквасъ:
 „Царя заповѣдь издава,
 На боляри повѣлява —
 Царицата и дѣтето
 Да се хвърлятъ въвъ морето“.
 И боляритѣ четатъ
 За юначний царъ тжжатъ
 За тѣй младата царица,
 За невинната душица. . .
 Ала нѣмало какво —
 Царска воля било то.
 Всички въ спалнята отиватъ
 На царицата откриватъ
 Царска воля, царска рѣчь,
 Пратена имъ отдалечъ.
 Плаче майката горкинка,

Жали рожба си първинка,
 Но боляритѣ безъ гласъ
 Взематъ ги и този часъ
 Въвъ бѣчва ги засмоляватъ,
 Па ги всички повѣряватъ
 Тамъ на буйни океанъ,
 Както искалъ ужъ Салтанъ.

Грѣятъ звѣзди на небето,
 Пляскатъ вълни низъ морето,
 Облакъ по небе лети,
 Плува бѣчва надъ вълни.
 Сълзи рони тамъ горкица
 Млада хубава царица,
 А дѣтето ѝ расте
 Не съсъ дни, а съ часове.
 Тя сѣ се плаче, що да стори

А то на вълни говори:
 „Ахъ, вълни, мои вълни,
 Кой съ васъ може се равни?
 Ваша сила прѣголѣма
 Нигдѣ, нигдѣ по свѣтъ нѣма.
 Пляска ви грѣмовитѣ
 Плаши твърдия гранитѣ.
 Гдѣто щете, тамъ летите,
 Вие брѣгове рушите.
 Но, вълни, спасете насъ,
 Чуйте слабия ни гласъ:
 Надъ насъ, горки, се смилете
 На земя ни изхвърлете!“
 Чули морскитѣ вълни
 Нѣжничкитѣ му молби.
 Дружно бѣчвата подлавятъ,
 На брѣгъ лекичко оставятъ.
 И спасени сж вечъ тѣ
 Отъ бурливото море.
 Но кой тукъ ще ги избави?
 Богъ не ще ли ги забрави?
 Синътъ на крака станалъ
 Дъното съ глава подпрѣлъ,
 Па натисналъ нанагорѣ:
 „Какъ прозорче тукъ къмъ двори
 Да направимъ?“ прошепналъ,
 Дъно — праасъ — и вѣнъ припналъ.

Синъ и майка дишатъ волно.
 Гледатъ хълмъ въ поле просторно
 И тамъ джбъ растлалъ клонѣ,
 А наоколъ сѣ море.
 „Добрѣ ще е за вечеря
 Сега нѣщо да намѣря“ —
 Помислилъ тогасъ сина,
 Клонъ откъсналъ отъ джба,
 И полекичка прѣвилъ го,
 За лжкъ силенъ пригостилъ го;
 Връвъ отъ кръста си развързалъ,
 Та на клонъ я завързалъ;
 Тръстъ подирѣ прѣломилъ,
 Стрѣла лека изтънилъ —
 И за дивячъ той тогава
 Се подпжтя. Наближава
 Вечъ морето. Но тогасъ
 Той дочулъ болезненъ гласъ —
 Нѣщо ставало въ морето.
 Гледа — трепва му сърдцето: